

donderdag 20 oktober 2005

Ondervoorzitter Werkgroep Spelling verdedigt de tussen-n

„De biologen zijn er blij mee”

Er mag dan kritiek zijn op enkele bijzondere gevallen, nog nooit waren de regels voor de tussen-n in woorden als *hondenhok* en *aspergesoep* zo eenvoudig als vandaag. Dat zegt professor Frans Daems (Universiteit Antwerpen), ondervoorzitter van de de Werkgroep Spelling die voor de Nederlandse Taalunie de officiële woordenlijst heeft herzien.

Daems was inde aanloop naar 1995 als voorzitter van de Raad van de Taalunie, en als lid van de Taaladviescommissie, al betrokken bij de spellingherziening die de betwiste regels voor de tussen-n in woorden als *pannenkoek* heeft opgeleverd. Hij blijft ervan overtuigd dat die regel de meeste problemen heeft opgelost. „In de Grote Van Dale van 1992 stonden veertig samenstellingen met *krant-*. De helft daarvan had een tussen-n: *krantendrukkerij, krantenhanger, krantenpapier*, de andere helft had geen tussen-n: *kranteartikel, krantelezer, kranteschrijver*... Volgens de sinds 1954 heersende regels was de spelling met tussen-n een uitzondering, maar er waren meer uitzonderingen dan normale gevallen! Dat was hopeloos voor schrijvers en leerders. Vandaag schrijven we alle samenstellingen met *krant* op dezelfde manier, met een tussen-n, van *krantenabonnee* tot *krantenwijk*. Is dat dan geen verbetering?”

Een boekenplank vol werken over spelling geeft hem gelijk. Al in de negentiende eeuw werd er naar leerbare en hanteerbare regels gezocht om samenstellingen met een tussenklank te schrijven. Het probleem begint bij het feit dat we een heleboel woorden die eindigen op een toonloze /e/ schrijven met *-en* achteraan: werkwoorden zoals *lopen, hebben*, en meervouden zoals *boeken, zieken, eieren*. De eind-n van al deze woorden spreken we normaal niet uit. Maar wel als dat de uitspraak vergemakkelijkt, bijvoorbeeld in *we hebben eieren in de koelkast*, wat zich bij sommige sprekers gemakkelijker laat zeggen dan *we hebbe eiere in de koelkast*.

„Zo'n tussen-*n* heeft in een aantal gevallen duidelijk niets met een meervoudsvorm te maken, maar alles met uitspraak. We kunnen ze bij het spreken zelfs invoegen waar we ze niet schrijven, bijvoorbeeld in *tarwenoverschot* of *ik wilden* 't niet.

Als we samenstellingen maken, voegen we tussen de twee delen soms een lettergreep *-en* in, die de functie heeft het eerste en het tweede deel van de samenstelling met elkaar te verbinden: *hondenliefhebber*, *boekenwinkel*. En ook daar spreken we normaal geen /n/ uit, tenzij het ons goed uitkomt in de uitspraak. Zo kan zowel *ziekehuis* als *ziekenuis* als normale uitspraak. Maar de taalgebruiker is niettemin geneigd om een woord dat eindigt op *-e* als enkelvoudig in betekenis te interpreteren (bijvoorbeeld *zieke*), en een woord dat eindigt op *-en* als meervoudig (*zieken*). Wat maar moeilijk tot hem doordringt is dat dit normaal niet geldt voor samenstellingen. Of daar een *-n* staat of niet, heeft vandaag niets meer te maken met enkelvouds- of meervoudsbetekenis.”

Het is begrijpelijk dat de taalgebruiker dat anders aanvoelt. Sinds De Vries en Te Winkel in 1863 onze spelling beregeld hebben, tot 1995, is de betekenis van de samenstelling een criterium geweest om uit te maken of je *-e* of *-en* schreef. Zo spraken De Vries en Te Winkel van woorden waarin „het eerste lid noodwendig de voorstelling van een meervoud medebrengt” (en dan schreven ze *boekenkast*, *brievenbesteller*, *brillenslijper*, *dievenbende*) en andere woorden waarin „het eerste lid noodwendig een enkelvoud voorstelt” (hun voorbeelden: *brilleglas*, *eendevleugel*, *paardevijs*, *speldekop*). De Woordenlijst van 1954 maakte zelfs een onderscheid tussen *sterrekijker*, het instrument, en *sterrenkijker*, de persoon, of tussen *forellevangst* en *kreeftenvangst*.

Tegenwoordig wordt daar dus heel anders over gedacht. Frans Daems: „Dat je in het Nederlands zowel *een boekhandel* als *een boekenwinkel* kunt zeggen, toont aan dat het hier niet gaat om één boek tegenover véél boeken, wél om een zaak waar men *een boek* of *boeken* koopt en verkoopt. Het gaat om dingen die behoren tot de categorie *boek*, en dan maakt enkelvoud of meervoud meestal geen verschil uit. Dat verschil tussen enkelvouds- en meervoudsbetekenis valt ook in een gewone zin weg, wanneer men een lid of leden van de categorie bedoelt. Daardoor zijn de volgende uitspraken gelijkwaardig: *een boek geeft gezelligheid* en *boeken geven gezelligheid*; *een mens kan nooit te slim zijn* en *mensen kunnen nooit te slim zijn*.”

- Waar komt dan die *e* vandaan? Waarom spreken we dan niet van *een boekkast*, *een briefbesteller* of *een diefbende*, om het bij de voorbeelden van De Vries en Te Winkel te houden?

Daarvoor moeten we terug naar de middeleeuwen. Toen werden er wel degelijk tal van samenstellingen gemaakt van het type *boekkast*, dus gewoon een enkelvoudsvorm als eerste deel. Maar veel meer woorden dan vandaag eindigden toen in hun enkelvoudsvorm op *-e*: *here*, *ziele*, *zonne*, *sterre*, *spinne*, *herte* (hart), *beuke*, *vrouwe*, *kerke*... Later werden die woorden ingekort tot *heer*, *ziel*, *zon*, *ster*, *spin* enz., behalve in sommige dialecten. Als met die woorden op *-e* samenstellingen gemaakt werden, kreeg je bijvoorbeeld *zonneschijn*, *sterrelicht*, *hertelust*, *vrouwebeeld*, *kerkeveld*. Ook al werden de woorden ingekort zoals *zonne*, toch bleven de samenstellingen met hun langere vorm bestaan. Later gingen de mensen die vormen met *-e* herinterpreteren als meervoudsvormen, want ze leken op samenstellingen met meervoudsvormen. Dat kwam doordat je toen inderdaad ook woorden had met een meervoudsvorm op *-e*: *een arm*, *twee arme*; *een dief*, *twee dieve*; *een scaep*, *twee scaepe*, bijvoorbeeld. Nog later zijn de taalgebruikers voor allebei die soorten woorden het meervoud met *-n* gaan schrijven.

En om het nog wat ingewikkelder te maken: er ontstonden ook samenstellingen op basis van een bezitsvorm enkelvoud op *-n*: *der zonnen schijn*, *des herten lust*, *des menschen zone*, *eens menschen herte*. Dat werd dus *zonnenschijn*, *hertenlust*, *menschenzoon* en *menschenhart*. Het is duidelijk dat ook deze vormen niets met een meervoud vandoen hadden. Andere bezitsvormen eindigden in het enkelvoud dan weer op *-e*, zoals *ziele*, of in het meervoud, zoals *worme* of *scaepe*. En de bezitsvorm van *scaep* in het enkelvoud was *des scaeps*.

Er zijn in het Middelnederlands zo op verschillende manieren tal van samenstellingen ontstaan, zoals *scaepherder*, *scaepskudde*, *scapekudde*, *scapenkudde*, *scapeleder*, *vrouwenlist*,

vrouwenpersoon, manhoofd, mannehoofd, manshoofd. Daarbij duidde de tussen-*s* de ene keer de bezitsvorm, de andere keer het meervoud aan. De tussen-*e* duidde nu eens de enkelvoudsvorm aan, dan weer de meervoudsvorm, of de bezitsvorm; hetzelfde gold ook voor de tussen-*en*. Maar zeker al in de 19de eeuw golden die middeleeuwse onderscheidingen niet meer en hadden die *-e*, *-en* en *-s* voor de taalgebruikers voornamelijk de functie gekregen om de delen van een samenstelling met elkaar te verbinden.

De taalkundigen die in 1863 en 1954 geprobeerd hadden regels te formuleren voor onze spelling, hebben toen gestreefd naar bewaring van de ‘gefixeerde’ vormen, de vormen die ontstaan waren door de traditie. De spelling zou veel beter geleerd en gebruikt kunnen worden als je vandaag een regeling had mogen bedenken voor een taal die nog niet geschreven wordt, dan zou je het natuurlijk heel anders in elkaar kunnen steken. Maar dat is niet de realiteit. Wij moeten nu immers rekening houden met de taalgebruikers die al hebben leren spellen. Wie eenmaal *geitestal, pannekoek* of *vliegezwam* in de spelling van 1954, of *geitenstal, pannenkoek, vliegezwam* in de spelling van 1995 heeft geleerd, voelt zich in zijn geheugen aangetast als die spelling gewijzigd wordt. Want we moeten ons goed realiseren dat we bij de meeste woorden ook hun spelling in ons geheugen hebben opgeslagen. Wanneer we schrijven halen we de woorden, mét hun spelling, uit ons geheugen op. We maken maar uitzonderlijk gebruik van regels, bijvoorbeeld om een woord te schrijven dat niet in ons geheugen zit.

- De jongste commissie die een geheel nieuwe regeling heeft voorgesteld, was die van professor Guido Geerts in 1993. Hoe keek zij tegen het probleem aan?

De commissie zag twee manieren om de twijfels op te lossen: ofwel alles met *-e* schrijven (*pannekoek, hondenhok, ganze-ei*) ofwel alles met *-en* schrijven (*pannenkoek, hondenhok, ganzenei*). Tegen de eerste mogelijkheid bestonden verschillende bezwaren. Ten eerste zouden erg veel woorden veranderen, namelijk hun *-n* verliezen; ten tweede zou je om consequent te zijn alle eind-*n*'en moeten afschaffen, waardoor nog veel meer woorden zouden veranderen. Het alternatief met voornamelijk *-en* bracht minder veranderingen teweeg, in de samenstelling krijg je zo een vorm die als apart woord ook buiten de samenstelling bestaat, én een heleboel probleemgevallen zijn er toch door opgelost. Maar op de lange termijn blijft het probleem bestaan: we schrijven geregeld een letter *n* die we niet uitspreken.

- De Werkgroep Spelling die in de voorbije jaren aan de slag is geweest, heeft slechts één uitzonderingsregeltje geschrappt. Eentje waardoor 24 plantennamen in het Groene Boekje veranderen. Een aardverschuiving is dat niet.

De biologen zijn er wel erg blij mee. Want zij zagen het niet zitten om de talrijke plantennamen met een dieren naam als eerste deel – veel meer dan de 24 van het Groene Boekje-, bv. *bijeorchis*, anders te gaan spellen dan andere vergelijkbare namen, bv. *dennenorchis*. Ook voor de gewone taalgebruiker is de opheffing van die uitzondering van 1995 simpelweg een vereenvoudiging. En de kost is klein: *paddenstoel* wordt nu niet anders gespeld dan *elfenbankje*, en het is nog zo gek niet, *paddenstoel* is gewoon de spelling van vóór 1954. Het was trouwens niet eens zo'n goed idee om in 1995 zo'n uitzonderingsregel voor plantennamen voor te schrijven. Maar het was toen een eis van de politiek om zo weinig mogelijk verschillen op te leveren, en daarom moesten in 1995 sommige spellingen uit 1954 zoals die van *ganzebloem, hazedistel, paardekastanje, paardebloem, paddestoel* enz. door een wat mistige paardebloemregel zoveel mogelijk gehandhaafd worden. Je kunt je trouwens afvragen of het uit een oogpunt van leerbaarheid en bruikbaarheid verstandig is andere uitzonderingen uit 1995 zoals *koninginnedag, zonneschijn, maneschijn* in 2005 te blijven handhaven.

- Nu wordt een uitzonderingsregel afgeschaft die pas tien jaar geleden werd bedacht. Was het dan wel een goed idee om uitzonderingsregels uit te schrijven?

Uitzonderingsregels zijn nooit een goed idee, tenzij het echt niet anders kan. Een uitzondering of een complicatie in de spelling moet maximaal tegemoetkomen aan het intuïtieve inzicht van de taalgebruiker. Zo deugde in 1954 de uitzondering van het noodzakelijk meervoud al niet. Zinnige uitzonderingen heb je waarschijnlijk wel in gevallen waar een vorm op *-n*, een meervoudsvorm van

een zelfstandig naamwoord dus, om allerlei redenen niet evident lijkt. Bijvoorbeeld omdat de zon en de maan in het naïeve wereldbeeld maar in één exemplaar bestaan: *zonnelicht*, *maneschijn*. Of omdat we één of allebei van de samenstellende delen niet herkennen zoals in *nachtegaal*, *sikkepit*. En als het eerste deel een versterkende betekenis heeft zoals in *beregoed*, *reuzeklein*, dan gaat het daar ook op lijken. Maar een *-n* in de plantennamen, *paardenbloem*, *schapengras*, is voor de taalgebruiker niet tegenintuïtief, en dus geen afdoende reden om daar van de algemene systematiek af te wijken. Waarom zou je dan ook geen uitzondering maken als het eerste deel een plantennaam is zoals in *beukenhout*? De enige reden voor de paardebloemregel van 1995 was dat er daardoor een aantal plantennamen uit het Groene Boekje van 1954 onveranderd zouden blijven, en het was de wens van de toenmalige ministers om zo weinig mogelijk veranderingen te krijgen. Jammer genoeg was er in 1995 niet voldoende tijd om de paardebloemregel te toetsen op zijn deugdelijkheid. Anders was die er niet gekomen, want al in 1995 bleek dat hij niet deugde.

- Veel meer taalgebruikers zouden blij zijn als ze niet meer hoefden te onthouden of een woord dat eindigt op *-e* één of twee meervoudsvormen heeft. Dus bijvoorbeeld: *bijlagen* of *bijlages*, of allebei, want in het laatste geval is de spelling *bijlagennummer*. Kon daar geen gebruiksvriendelijke oplossing voor worden bedacht?

Dat had misschien wel gekund, maar de ministers die aan het hoofd staan van de Taalunie hebben de Werkgroep Spelling geen bevoegdheid gegeven om daar wat aan te doen. Het blijft inderdaad om verschillende redenen een moeilijk punt. Moet je een verschillende of dezelfde regeling bedenken voor samenstellingen met *keuze* en met *groente*, die allebei een meervoudsvorm hebben zowel op *-n* als op *-s*? Want *keuzes* wordt veel meer gebruikt dan *keuzen*, en omgekeerd wordt *groentes* veel minder gebruikt dan *groenten*? Nu wringt *groentemarkt* een beetje, omdat sommigen geneigd zijn aan *groente* vooral een enkelvoudige betekenis, die van één groente, toe te kennen. Omgekeerd heeft *keuze* in het woord *keuzeprobleem* de betekenis van ‘het kiezen’, en dan schrijf je toch liever een enkelvoudsvorm. Een andere moeilijkheid is dat taalgebruikers in de spelling zouden willen kunnen onderscheiden tussen woorden zoals *waardevol* met de betekenis ‘met een grote waarde’, en *waardenvol*, met de betekenis ‘rijk aan waarden’, ook al klinken ze bij het spreken gelijk. Ik vrees dat een echt bevredigende oplossing onmogelijk blijft zolang we eind-*n*’en blijven schrijven die we meestal niet uitspreken.

Toch wil ik het probleem ook relativiseren. Als je eenmaal een samenstelling met *gedachte*, bijvoorbeeld *gedachtegang*, geleerd hebt, dan weet je dat je alle andere samenstellingen met *gedachte* op dezelfde wijze schrijft: *gedachtesprong*, *gedachteflits*, *gedachte-experiment* enz.. Idem met *groente*. Anders gezegd, de taalgebruiker doet vooral een beroep op zijn geheugen en gaat analogisch te werk, de regels zijn vooral nuttig voor woordenboekmakers en spellinggidsen.

- En de taalgebruiker enige vrijheid gunnen, zoals bij die tussen-*s*, die hij mag schrijven of weglaten naargelang hij ze uitspreekt of niet, was dat geen elegante oplossing?

Dat is een heel andere zaak. Of je *handelwijze* zegt en schrijft, of *handelswijze*, *doodkist* of *doodskist*, is helemaal geen kwestie van uitspraak, maar van variatie in woordvorming, beide kunnen in het Nederlands.. Daarentegen bestaat er geen samenstelling *handelfirma* of *doodsgraver*. Dat is geen kwestie van uitspraak, maar van woordvorming. Zo ook is het een vraag van woordvorming of je *kipei* dan wel *kippenei* zegt en schrijft. Maar of je */kippenei/* uitspreekt dan wel */kippe-ei/*, dat is pure uitspraakvariatie, en dat vertelt niets over hoe het woord gebouwd is. Met andere woorden: de uitspraak is bij *-n* geen criterium.

Het lijkt misschien wel sympathiek maar eigenlijk is het geen goed idee de taalgebruiker de vrijheid te geven of hij al dan niet tussen-*n*’en schrijft. Als elk woord met een tussenklank zowel met als zonder *-n* geschreven kan worden, dan maak je het de lezer, en vooral de leerder in binnen- en buitenland, een stuk moeilijker, en je zorgt ook voor nodeloze complicaties in computertoepassingen.

Tijd is nog niet rijp voor aaneenschrijfregels

Aaneenschrijven (sic) of los schrijven (sic)? Het is ongetwijfeld een van de moeilijkste spellingproblemen in het Nederlands. Al honderdvijftig jaar geleden is naar een oplossing gezocht, zegt professor Frans Daems, ondervoorzitter van de Werkgroep Spelling van de Nederlandse Taalunie.

„We hebben een spelling van woorden’’, legt Frans Daems uit. Dat betekent dat we spaties schrijven tussen woorden, maar niet tussen onderdelen van woorden. Ook niet als die onderdelen apart als woord bestaan. We schrijven *een hand* en *een doek*, maar niet *een hand doek*. Want *handdoek* ervaren wij als één woord, niet als twee woorden die toevallig achter elkaar komen. Tussen woorden in woordgroepen schrijven we juist wel spaties: *het academisch ziekenhuis*, *de eerste minister*. Maar we schrijven soms toch een spatie in wat we als één woord opvatten: *Tweede Kamervoorzitter*, *New Yorker*.

Weinig mensen zullen daar fouten tegen maken. Maar er zijn gevallen waar je zelfs ervaren spellers mee in vertwijfeling brengt. Hoe spel je *gebruik(-)maken?* *gitaar(-)spelen?* *er(-)boven(-)op(-)zitten?* *honderd(-)veertig(-)en(-)een(-)half*, *de trap(?)op(?)lopen*, *te(?)werk(?)gaan?*

- Bestaan daar aanwijzingen voor?

Doorgaans zijn er twee aanwijzingen om te zeggen dat twee woorden uit het woordenboek samen een nieuw woord vormen. De eerste is dat er een soort eenheidsbetekenis is, die méér of anders is dan de optelling van de betekenis van de samenstellende delen. Bijvoorbeeld het woord *voordeur*. Dat is niet hetzelfde als *voor* plus *deur*. De tweede aanwijzing is een accentpatroon dat wijst op een eenheidskarakter. Je kunt bijvoorbeeld het verschil tussen *een klein kind* en *een kleinkind* goed horen.

- Dat werkt voor samengestelde zelfstandige naamwoorden, maar als het om abstractere betekenissen gaat, is het al moeilijker. Hoe schrijven we *er(-)tegenop(-)zien* of *er(-)van(-)uit(-)gaan?*

Dat zal de taalgebruiker niet zomaar doorzien of aanvoelen. Daar werken de genoemde twee aanwijzingen ook niet, daarvoor zou je verfijnde zinsbouwproefjes moeten uitvoeren. We hebben op dit moment maar één betrouwbare oplossing voor de taalgebruiker: de Woordenlijst, of het woordenboek, en dan moet je maar hopen dat het daar correct is gedaan...

- Waarom bestaan daar geen regels voor?

Allesomvattende goed beargumenteerde en hanteerbare regels hebben we nooit gehad. In de eerste officiële spellingregeling, die van Siegenbeek in 1804, werd er niets over gezegd. Ook De Vries en Te Winkel, de taalkundigen die onze spelling in 1863 in regels hebben vastgelegd, onderkennen het probleem wel, maar ze hadden er geen sluitende oplossing voor, en sindsdien heeft niemand het blijkbaar interessant genoeg gevonden om daar tijd en geld aan te besteden. Niet dat er geen probleem mee is. Integendeel: iedereen twijfelt en maakt fouten. Vorig jaar nog Jan Mulder en Remco Campert die de officiële tekst van het Groot Dictee der Nederlandse Taal geschreven hadden. Daar stond: *zodat vanonder haar plissérok een glimp van haar verleidelijk getatoëerde dijtte tevoorschijn kwam*. Dat moest volgens mij zijn: *van onder haar plissérok*. De woorden *vanonder* en *van onder* verschillen immers net zoals *vanboven* en *van boven*: *de knop zit vanboven*, *hij komt van boven de rivieren*. En in de woordenboeken staan er bij heel wat van deze twijfelgevallen onmiskenbaar fouten, of tenminste inconsequenties, bijvoorbeeld bij *vanonder*, *naargelang / naar gelang*, *ingeval / in geval*, *naartoe / naar toe* / *zachtjesaan / zachtjes aan*.

- Biedt de Spelling 2005 daar een oplossing voor?

Ik ben bang van niet. We hebben wel een aantal specifieke gevallen opgelost, zoals samenstellingen met een afkorting of een woordgroep erin, bv. *A4-formaat* en *tweedekansonderwijs*, telwoorden, of Engelse samengestelde woorden, maar het geheel is nog altijd onvoldoende in kaart gebracht. De Werkgroep Spelling wilde hieraan beginnen voor deze herziening van het Groene Boekje, maar al spoedig bleek dat er veel meer voorstudie moest gebeuren. De tijd daarvoor is er gewoon niet geweest. Misschien is dat iets voor de volgende herziening van het Groene Boekje in 2015. Nu is het zo dat de Leidraad bij de Woordenlijst in zijn eerste hoofdstuk weliswaar de beginselen van de Nederlandse spelling uiteenzet, maar dat het allereerste basisbeginsel van onze spelling ontbreekt, namelijk dat we in woorden spellen. En bijgevolg ontbreekt ook een werkbare definitie van wat een woord in de spelling precies is, terwijl daarop de regels voor het aaneen- of los schrijven juist gebaseerd moeten zijn.

- Is dat niet erg?

Ik weet niet of de taalgebruiker die regels zo vreselijk erg mist. Met heel veel woorden of woordgroepen, bv. *handdoek*, *opzetten*, *omdat*, *academisch ziekenhuis* enz. heeft hij geen probleem. Bij andere woorden leert hij te onthouden, d.w.z. slaat hij in zijn geheugen op, dat bijvoorbeeld *langzaam* in één woord geschreven wordt, en *van meet af aan* in vier woorden. Als je daar fouten maakt en woorden ten onrechte aaneen- of los schrijft, zal dat zelden de verstaanbaarheid van je tekst aantasten. Of je nu leest dat iemand je *gelukwens* of dat hij je in twee woorden *gelukwens*, dat maakt niet zoveel uit. Maar de schrijver zou er natuurlijk baat bij hebben als hij in geval van twijfel een niet al te ingewikkelde vuistregel kan toepassen, of het goede antwoord vinden in het woordenboek. Maar dan zou het woordenboek ook correct en consequent moeten zijn, en daarvoor zijn dan wel weer juist de regels nodig die we nog niet hebben.

Een ander probleem lijkt mij te zijn dat het bij zulke onduidelijkheden moeilijker is om teksten elektronisch te verwerken. Want twee woorden of één, voor de computer is dat wel een groot verschil. Niet alleen voor aaneenschrijfwesjes, maar meer in het algemeen kan opheffing van al te subtiele of nodeloze variatie in spelling en van onvastvastheid juist voor de computer een groot verschil maken. Zie maar: *tewerkstellen* naast *te werk gaan*; *zachtjesaan* naast *rustig aan*; *Oudhollands*, *Oud-Hollands*, of *oud-Hollands* (taal of geschiedenis?); *eerste klas* en *eersteklas*; *Anton Pieckachtig* of *antonpieckachtig* enz. En je kunt je afvragen of het zo verstandig of nuttig is om in de spelling subtiele onderscheidingen te blijven maken zoals die tussen *ten minste* in de betekenis van ‘minstens’, en *tenminste* in de betekenis van ‘althans’, of *ten slotte* en *tenslotte*. Bij veel andere gelijkklinkende woorden, bv. *bank*, ‘zitbank’ en *bank*, ‘financiële instelling’, onderscheiden we immers ook niet in de spelling

Het is duidelijk dat een optimale spelling hoe langer hoe belangrijker wordt voor informaticatoepassingen en artificiële intelligentie. Ik verwacht dat toekomstige herzieningen van het Groene Boekje daarom in de richting zullen gaan van een grotere systematiek, meer consistentie, betere computerleerbaarheid en -bruikbaarheid. Dat zal gelukkig ook de menselijke taalgebruiker, het jonge kind en de volwassene, de Nederlandstalige en de anderstalige, ten goede komen. Dat vind ik een gunstige ontwikkeling.